

ФАРМЕРСЬКА СТОРІНКА

СУЧАСНІ ФАРИСЕІ.

Це-ж сам Христос розказав притчу про митаря і фарисея. Стояв багат перед вітварем в церкві і не молився, а хвалився, який то він багатий і праведний, скільки то він дає на церкву, і що він не такий грішний як той митар, що виконує свою службу на рогатці. Кому Христос признав рацію? Бідному митареві. Якщо ви, товариші фармери, читали "К. Фармера" і думали над прочитаним, то бачили, що та газета і її редактор є чистої води фарисеями. Хвалиться та газета, що в Канаді добре, що якісь там фармери збирали багато тисяч пудів всякого збіжжя і що мають стільки грошей, що можуть купити "пару гарів большевників".

А на іншій сторінці той самий "Кан. Фармер" пише, що між озерами Манітоба і Вінніпег українські фармери пухнуть з голоду.

Так я скажу: Фарисеї, ви хвалитеся тисячами бушлів збіжжя і грішми, якими збираєтеся купувати большевників гарми! Краще віддайте ті гроші ти їм десту частину збіжжя тим голодуючим українським фермерам між озерами, обітріть їх дітям сльози, взуйте їх, бо не мають в чому до школи ходити. Не чекайте, коли ім уряд дасть, бо він або дасть, або й не дасть. Ви-ж рощибаєтеся за українським народом, то чому-ж не поможете, коли самі маєте по горло?

Але ви гірші від того біблійного фарисея, якого Христос не признав, бо там той до десяти часті віддавав на бідних, а ви, славні багаті фармери з Морісон, чи багаті ви дали голодуючим разом зі своїм гнилим редактором?

Ви не дали і не даєте, бо ви навіть "Христа в Канаді" сам свого "Христа в Канаді" себто таку книжечку видав, розіслав її між фермерами, а в тій книжечці, яку так сам Назарук написав, він представив "модерного" Христа, щоб в такий спосіб витуманити з фермерів більше доларів. Тоді то "модерного" Христа проповідували фермерам гикаві і ринидиачі редактори. А де те тепер ті гроші, де є сам Назарук, кого він за ті гроші визволив? Він тепер є в Шікаго, бавиться в сімні.

Ех, ви, фарисеї! Збіжжям хвалитеся, большевників збираєте купувати, а голодному братові кусця хліба не даєте.

Я. К...
Шенд, Саск.

ПОСЛУХАЙ МОЄ ПІСНІ, СЕМКУ

Читаючи різні часописи, ви читав в "Канад. Фермерові" "Листи фермерів про фермерів" і дуже можливо, що ті фермери з Морісон мають так, як пишуть. Тільки мені здається, що вони багато не дописали, скільки вони заплали, щоб те збіжжя зібрати, а скільки їм лишилося після заплачення робітникам і довгий, якщо взагалі вони дозвиплали. А базіканя Семка Тегнікорча я тут не хочу переповідати, ні з ним дискутувати. Коли-б він справді тягнув корчі, не плів би дурниць, в які ніякий фермер не повірить.

Ось прошу, Семку, мою сповідь вислухати. Я вже 20 літ в Канаді. 8 літ ходив по кемпах, а 12 літ фермерую. Чорно я робив на кемпах, а ще чорніше працюю на фармі. А початки-ж то того фармування які були, не говорячи вже про роботи, за якими шукаючи я десятки миль пішки ходив. Кажуть, велика демократична свобода, вільно уряд сварити, вільно страйкувати, вільно здонхнути, коли не маєш ні роботи, ні кусця хліба. Страйкував в Б. К. в 1911 році і тоді я без центра в кишені пішов на фарму.

Нині я вже маю 320 акрів, але тільки на те, щоб до безтяги на них заробитися, платити великі такси, а збіжжя як вродить, то нічого мені з него не останеться. Бо ми, фермери, не накладаємо ціни на своє збіжжя, це до нас не належить. Ми знаємо лиш напів голі ходити, ціле літо у несправній сорочці, бо нема часу випрати. І не "Укр. Роб. Вісті" роблять фермерів большевиками, але ось ці "гаразди". А що читаємо "Укр. Роб. Вісті", то тому, що вони не хвалять того, що не заслугоує на похвалу, але пишуть так, як воно в дійсності є. Багато фермерів читають ті газети, які йдуть роками безплатно, а за "У. Р. В." треба платити. А чи не знаєте ви, Семку, хто то платить за ті безплатні для фермерів газети? Хто то є таким доброзичливим для фермерів? А ви, коли хочете, щоб фермері не большевичилися, тож скажіть панам, щоб дали нам краще життя. Вірте мені, що це правда.

Никола Підласецький.
Рочестер, Ман.

Відновляйте передплату на "Українські Робітничі Вісті!"

ТЕРНИСТИМ ШЛЯХОМ.

Коли я на майський заклик допомогти робітничій пресі придбав 8 читачів, я обіцяв написати про ту тернисту дорогу, яку приходиться ступати свідомій одиниці працюючих в користь своєї газети. Але як це все описати фермерові, прибутому горем, обтяженому працею і недостатками? Тяжко навіть думки зібрати до купи. Тому я й не писав.

В листопаді знову прийшло мені ступати по тих тернях, тому я хочу цим разом висловити свої думки перед тими, що думають так само, як і я. Тяжко приходиться працювати серед фермерів для преси. Забиті, затуманені від дитинства, залякани страхом божи... читаючи в більшій часті безплатні сектанські газети, що наче той грамофон завжди співають на одну й ту саму нуту, вони дуже бояться самого слова "більшовик". Більшовик — безбожник і його газета також безбожна. А я на це відповідаю: Ні, наша газета є найбільш релігійна. Ось гляньте на першу сторінку: "Пролетарі всіх країн, єднайтеся!"

Це є наша велика заповідь, яка кличе нас всіх, працівників фабрик і рілі єднатися та встановити царство працюючих на землі, на якій багаті створили для нас пекло. А сама наша газета учить нас організуватися, помагати один другому в білі, боритися за своє існування, бо все, що на світі жме, борється щоб жити. Наша газета викриває всі подлі вчинки над нами наших вискувачів, кличе боритися з ними, як це ми боремося з ріжними шкідниками в господарстві. А ці безплатні релігійки ніколи не скажуть нам цієї правди, вони нам з дня на день товчуть одню й те саме: молось, корись і працюй. Так робили твої діди й батьки, так робив і ти. Це значить: гини в темноті й неволь твої діди й батьки, гини і ти та мовчи, бо ти мужик, хам, а вони пани, отці духовні, дипломати, святі люде.

Коли читаю історію, то бачу як іпогорішими заступники Христа на землі, пани римські, один проти другого інтригували, один другого проганяли. А інквізиція! Аж кров колоне в жилах, коли читаєш, що ті святі отці витворяли над людьми, які противилися їх науці. Палили людей науки на кострах.

Іх потомки тепер вже не па-

лять людей, але годують своїх послідувачів пустими байочками, які містять для них в своїх газетах. Дурять людей, як дітей блискачними забавками. І тяжко людину перекопати, що не все є те золото, що блистять.

Я кличу вас, товариші фермери: читайте і думайте власним розумом! Читайте такі газети і книжки, які дійсно несуть людям світло знання і проповідують злуку всіх працюючих для боротьби з неробами-визискувачами. А тоді перед вами отворяться світи.

П. Ястремський.
Верігін, Саск.

ОРГАНІЗАЦІОННЕ ВІЧЕ.

Обіждаючи провінцію Манітобу заговорив і до нашої місцевості 18. грудня організатор Т. У. Р.-Ф. Д. т. Николаєв. Зацікавило фермерів те, що приїхав не пач, але робітник, що у нас дуже рідко. Тов. Николаєв говорив перший раз на 20. грудня, на представлення, яке грав наш Драмгурток у власному будинку. Через великий мороз, сая не була повна, однак було поважне число людей. В своїй одностайній промові т. Николаєв вказав, як лихо і нужда лучить робітників і фермерів в одну організацію. Говорив про теперішні тяжкі часи і в чім їх причина. Що до тяжких часів, то наші фермери, яким голод заглядає вже до хати, їх добре знають, а що до причини, чому вони тяжкі, то такі не знають. Це ім яроз треба пояснювати.

На другий день, 21. грудня відбулося масове віче. Дехто каже, що на масове віче фермерів масово сходяться. Не так то й дуже масово. Зійшлося 10 — 15 фермерів, от вже і маса. Фермер каже: "Коби я мав що їсти, що мені з того віча?" "Коби" та "коби", а що фермер мав що їсти, то яроз повинен знати це "коби". Бо вичу у нас яроз про те й говорився. А коли приїде якийсь порода (перед новими виборами) і пообіцяє царство на небі і на землі, то діди фермері прийдуть послухати того, що ніколи не здійсниться і не здійсниться. Або нехай заграють цимбали, та засмердять з гальовня самогонка, то без жалю оголошення буде масове зібрання. Кажу це не для того, щоб когось вразити, але те, що правда. Та воно ще може колісь і в наше віконце засяє сонце.

Т. Шидловський.
Медіка, Ман.

МОЯ ДУМКА ПРО ГАЗЕТУ.

Товаришу Редактор! Спізнався я зі своєю передплатою на "У.Р.В.", а це тому, що тяжкі обставини кола нас фермерів. Дуже тяжко за того цента. Коли я бачу в часописові помилку — відновляйте передплату, мені здається, що це до мене особисто відноситься. Передше я часто бачив дописи, що товариші відновляли передплату і других закликали, а тепер не бачу — чи то може всі вже відновили, тільки я лишився? Рад би почути, що так. Також часто звивали одні других помагати своєму часописові, щоб він став дневником. Я за тим, але признаюся, що я не завжди успеваю перенутувати "У.Р.В." і тепер з браку часу відложу часом на другий вечір, а на другий вечір приїду звідкись, намерзнуся, також не до читання, а на третій є вже нове число, або 2 разом і тоді вже годі надігнати. А коли-б був дневник, так тоді зовсім було-б тяжко. Дневник, хіба це робітники, які роблять означені години, могли-б перечитувати, але не фермери. Коли я приїжджаю до міста, то завжди бачу нові пуларуми-робітників і аж завидую їм, але ті зовсім нічого не читають. Марнується час, це й доплачує до него. За ті гроші можна видати часопис що дая ще й на 8 сторін.

Я є за тим, що краще часопис нехай виходить три рази на тиждень, хіба що побільшати можна, але перше треба послучувати дови з будинків, щоб в разі потреби можна піддержати свій часопис. Тому я визнаю всіх читачів "У.Р.В." ширити цей часопис, піддержувати його, зміцняти, а тоді аж думати про його побільшення.

Залучаю в ціму листі \$5.00, з котрих \$4.00 на "У.Р.В.", а \$1.00 на "Робітницю". Жалую, що не придбав в листопаді ні одного нового передплатника а це тому, що в цій місцевості нема українських мешканців.

З товариським привітом,
Н. П. Хрустичський.
Вестборн, Ман.

ПРО ФАРМЕРСЬКИЙ ОРГАН.

Деякі товариші почали виказувати на сторінках "Укр. Роб. Вістей" ріжні свої думки про ріжні справи, що тичуться до сльдууючого з'їзду Товариства У.Р.-Ф.Д. Товариші Я. Мойсок каже, що на видання окремого органу для фермерів це не час: Я не перечу, а навіть годуюся з товаришом Мойсоком, але не годуюся, щоб що справу зовсім занехати і нічого для фермерів не зробити. Я, як фермер, знаю фермерські обставини і признаюся, що наші обставини не дозволяють нам йти разом з робітниками, а лише за робітниками. Хвятий дехто з нас підбиває, то однак дідгати трудно.

А це тому, що робітникам обставини на те краще сприяють. Робітники живуть гуртом а ми фермери поодишем, це й до того в лісах, бевістах. Робітники читають газети що дая, а фермер в неділю не має часу, а хоч-би мав час вже прочитає, то не мав часу з почти принести. А котрі бліше почти, то вже настільки постаріються, щоб мали газету на неділю в дома: Але які газети фермер читає? А ті, що звуть себе фермерськими, народними. Коли я запропонував одному зарпинумувати собі "Укр. Роб. Вісті", то він признався, що любить їх читати понад усі, але каже, що трохи за висока передплата, а ті інші тап і тому він їх бере. Бо справді, фермер дивиться за таним, хоч, як то кажуть, тане м'ясо пач їдять. Таке саме з тими ріжними газетами: читаєш, читаєш і нічого не знаєш. Моя пропозиція така, щоб більше фермерів стало передплатниками "Укр. Роб. Вістей", то анізити для них передплату до \$1.50 на рік, а за що мали-б вони діставати одне число тижнево через цілий рік і таким способом фермер стане скорше читачем, бо буде мати таку газету. А за якийсь час, коли фермери набудуть більше свідомости, то будуть самі дбати про те, щоб така газета приходила до них частіше. Бо інакше трудно. Фермери на шінич від Вінніпегу щось в 5-ох муніципалах за 20 і 30 років так доробилися, що зістали жебраками і це вчасніми ходили просити милостині у провінціоальнім парламенті. Отже вони справді не є в спроможі платити цілу передплату, а хотіли-б читати і таких є більше фермерів по цілій Канаді, не лише в Манітобі. Отже, що ви на це товариші фермери? Бажаю почути більше про фермерський орган.

Король.
Віннігер Біт, Ман.

"ЗА ПРАВДУ І ВОЛЮ НАРОДА".

В четвер, 11. грудня відіграли в Кемсек, Саск., драму п. н.: "За правду і волю народа". Для фермерів це є велика штука і як на загал добре відіграли. В деяких аматорів можна було добачити похибки. Вдоволяючо відіграли свої ролі Іван і Явдоха. Микола і Оля в першій і другій діях вивязалися гарно, в третій Микола виглядав надто прибитим. Надзиратель та в'язні також грали вдоволяючо, тільки місяцями тихо говорили. Публіка була зацікавлена, ала місяцями рухала кріслами, а через це не було чути слів аматорів. Взагалі забагато було шуму в сяді, плач дітей, а це перешкаджало як слухачам, так і грі аматорів.

Я кличу: товариші, всі що приходите на представлення з цілою сімєю, зрозумійте, що на представлення не вільно гортити, але треба слухати, щоб щось самому навчитись

та інших на перешкаджати. Подбайте, щоб ваші жінки читали "Робітницю", освідомлялися, а тоді й вони будуть знати, що на представлення не можна розмовляти з сусідами про домашні справи. Треба нам це викорінювати, треба підняти себе на вищий щабель культурного урівня. Наша молоддь дивиться на нас і собі в такому самому дусі виховується. Багато у нас надохиться похибок, багато мильного розуміння життя і обовязків. Ми повинні другий заохочувати до науки, до свідомости, а це ми мусимо показати власним приміром.

Візьміть собі за вірець драму "За правду і волю народа" з перед революційних часів. Ви бачили, як люде за правду і волю конали у визинцях, в залізних клітках царських. Те саме діється з нашими братами в Сх. Галичині під Польщею. Вони там так само конають в тюрмах, а ми тут замість освідомляти себе, нести допомогу своїм братам, сварилося між собою. Горніться, товариші і товаришки до свого товариства, читайте, освідомляйтеся, а тоді будете знати як шанувати правду і волю і як її здобувати.

Присутній.
Верігін, Саск.

ЯК ТРЕБА РОБИТИ.

Товаришу Редактор! Отримавши від вас листу, придбав я лише одного сімичного передплатника, а це тому, що я був хорий і далеко між фермерів не мав змоги піти. За те буду старатися пізнше більше зробити. Я вже рік мешкаю між фермерами цієї гористої околиці і багато говорив фермерам про організацію, але вони дивляться на мене, як на безбожника. Та це мене не ображає і зі свого боку я ніколи не накидаюся на поодинокі фермерські товариства, ні на їх релігійні переконання і раджу іншим не робити цього ні в "У.Р.В." ні устро. Така практика не добра, вона не прихильно фермерів до організації, але відвертає. Що іншого спорити на релігійну тему з людиною, яка вірить тільки для показу у власному інтересі, але з невідомою — жалься боже. Говорю я це тому, що є на фармах товариші, які самі стоять на боці, а з релігійного товариства тільки зловистиво насміюються, бо його піп зорганізував. Хто-б там його не зорганізував, але там є люде, і нам о них повинно розходитися. Замість насміюватися — йди, товаришу, і вчи, як треба працювати, вказуй на помилки, поправляй їх, а тоді й те товариство зробить поступовим.

А. І. Мельничук.
Дьярвейс, Алта.

"Укр. Роб. Вісті", це одинока українська газета в Канаді, що виходить три рази на тиждень. Нехай буде вона в кожній хаті робітника і фермера!

М. ІРЧАН. В БУРЯНАХ

Другий том спогадів з громадянської війни на Україні 1920 року.

(Продовження.)

Настрій в червоноармії гарний, дух бадьорий. Каяються в найбільших боях відібрати панам кілька французьких полевих кухонь, бо дуже невигідно без них. В козятинській катастрофі майже всі кухні пропали і їм доводиться варити їсти самим, в малх казанах.

Повертаємо в містечко. На цукроварню привели галицькі Ч. У. С. С. декількох перебішків-громадян Київя. Розказують, що в Київі годі жити, вся біда от утікає, куди очі несуть, а за це з'їжджають з усіх усюдів пани ріжних пород. Одержуємо й найновіші київські часописи. Читаємо про братання й цілування "соціаліста" Петлюри і "соціаліста" Пласудського. Читаємо про велику і страшну польську українську армію, про нових уєнерських (Українська Народна Республіка Петлюри) міністрів, яких попрадлі мало-що не оголошеннями в газетах шукають. Читаємо теж посмертні згадки по "червоних бандах". Все читаємо, від дошки, до дошки. Польський ора і український тризуб чудово гармонізують з собою на органі пана Саліковського.

"Доборолась Україна до самого краю"... Ночкою повинна була повернути кізна стежа вислана в бік Дніпра шукаючи звязку з харківцями. До ранку її немає і штаб висилає нову стежу. За три години повертаються з 5-ох іздців

тільки двох, та й вони ранені. Інші попадали з коней і залишилися в руках польської кавалерії, що наскочила на них в недалекому від нас селі.

Помічник начальника штабу бригади, галицький Німець, Ганс К., що займав в Галицькій армії в головному штабі відповідальне місце і був великим ворогом зради Галичан, страгет з добрим нохом, комбінуює щось над малою і вищим голосом пророкує, що без сумніву ворог окружить нас, бо поміж Каргарником і Дніпром — "люфт". Все-таки висилає ще одну кіну стежу, яка з далека оминаюче фронт, іде в бік Дніпра. За всяку ціну треба найти звязок з червоними юнаками, інакше ціле праве крило фронту — zagrożене.

Гарний день скучний, якийсь таємний. Ніяких вісток, ні бою. Моя голова розболіла, якби хотіла тріснути. Іду в поле. По дорозі зустрічаю т. Бондаренка і командира 2-го полку т. Ш.а. В його полку Галичане творять один самостійний курінь.

Командір незвичайно цікавий тип. Сам укічений медик, але з вибухом жовтневої революції кинув свою медицину і пішов на фронт з рушницею в руках. На фронті швидко визначився, як розумний і хоробрий командір. Характеристичними прикметами т. Ш. є невичерпана енергія, холоднокрівність, одчайність і бистра орієнтація. З усіх важких боїв, в яких звичайно люде тратьють голови, він виходить ціло, з малими втратами. Його полк держав все в запасі і кидають на фронт тільки в критичній хвилі. Буває так, що ворог розбив передні сторожі і завзято наступає вперед. Фронт починає заламовуватися. Тоді йде ритувати т. Ш. Минають довгі-нетерпеливі хвилі о-

жидання а про нього ані чутки. Тимчасом він "нохає" і веде полк в таке місце, де ворог зовсім не надіявся нападу. Найрадіше т. Ш. захопить в запліля і як вороги в перелопосі починають утікати, тоді всі знають, що там працює 2-ий полк. Червоноарміїці люблять свого командіра, як рідного батька і йдуть в бій сміло, переконані в свою перемогу.

Підчас відступу з подільської губернії робите військо здеморалізоване невладчею, до того ще й голодне та перемучене, починало в деяких місцях грабувати. І в 2-ому полку т. Ш.а був одного дня такий випадок: Трьох червоноарміїців самовільно відлучилися від полку і насильно забрали в учительські деякі речі та гроші. На крик вчительки збіглися інші червоноарміїці і привели винуватих до командіра. Тов. Ш. спокійно вислухав обвинувачення, з тим же спокоем роспитав арештованих червоноарміїців чи це правда, а як вони призналися, кинув ад'ютантові короткий наказ:

"Збірка цілого полку!"

За кілька хвилять хвилни полк стояв на сільському майдані. Прийшов командір. Середнього росту з симпатичним обличчям і з невідлучною-короткою кавалерійською рушницею. Арештовані стояли з боку.

Командір, хоч з роду не Українець, але говорив чистою і гарною українською мовою.

— Товариші! — звернувся він до полку. — Ми діти робітничі й селяні, що пішли в ряди революційної армії проти ворогів працюючого люду. Ми станули на сторожі прав бідноти. Тисячі наших товаришів заплалили за це життям. Тисячі сконали серед мук в тюрмах і лягерах. Але найшлися між нами підлі зрадники Великої Ідеї, що своїми поступками кинули страшну

пляму ганьби на наш славний полк і цілу робітничо-селянську армію. Вони напали на мирних бідних людей і ограбували їх. Хочете бачити грабників? Ось вони! Ось хто підкопує довіру трудових мас до Радянської Влади! Скажіть товариші ширю: гідні вони зватися нашими товаришами?

— Не гідні — загудів полк.

— Так, не гідні! — повторив полковий командір — бо нам треба чесних, свідомих борців Революції, а не грабників. А тому, що вони вже третій раз допустилися такого вчинку, пощади немає. В нас з ними розслачуються, ось так!

І в цій хвилі т. Ш. повернувся, підніс до ока рушницю, змірив і — вистрілюв. Впав перший. Полк стояв непорушно, як-би викований з каменя. Другий грабник впав на коліна, почав просити, але за хвилию скрикнув, вхопився за голову і впав. Третій пробував утікати, однак рівночасно з вистрілом впав обличчям до землі та захлинувся кровю.

А полк з запетрим віддихом дивився на мерців і ані один шепіт протесту або негодування не вирвався з нічиїх уст.

Тому-то 2-ий полк вважався одним з найкращих, хоч командір його жив дуже близько з усіми.

(Далі буде).

ЧИ ВИ ВЖЕ МАСТЕ

найновішу книжку відомого пролетарського письменника М. ІРЧАНА

КАРПАТСЬКА НІЧ

що недавно вишла з друку? Якщо немає її ви самі, або ваш знайомий, то постарайтеся купити, а буде мати корисну книжку в хаті. Не тратьте вона вартости навіть тоді, як ви перечитаете її. Це довша повість з воєнних часів в Галичині і з життя робітництва в Америці. Коли читаєте, то не можете так дово відірватися від книжки, доки не перечитаете до кінця.

Письменик М. Ірчан сам перераб вітну і вірно описує всі ті страшні події в старому краю. Читачи "Карпатської ніч" врівночасно багато вчитесь і то в найбільш приступний спосіб, бо ця книжка написана незвичайно зрозумілою мовою. Надрукована вона на найкращому папері, окладника з артистичним малюнком в двох кольорах.

КУПІТЬ, А НИКОЛИ НЕ ПОЖАДТЕ! РОЗПОВСЯДНОРИТЕ СКРІЗЬ ЦЮ КНИЖКУ.

Вислаються книжки за попереднім надісланим грошем. ЦІНА 50 ЦЕНТИВ ЗА КНИЖКУ. Замовлення з грішми посилають на таку адресу:

Ukrainian Labor News Cor. Pritchard & McGregor Winnipeg, Man.